

Co pak se to děje? Co to má být?
že já dnes do hrobu smutný mám jít,
v mé mladosti, do věčnosti,
mám již složit v zemi svoje kosti.

Troufal jsem já déle živu býti,
jináč svůj panický stav změnit;
zatím naopak vede se mně,
musím, chtíc neb nechtíc jít do země.

Jak mně nemá býti líto toho,
když vím že je v světě jiných mnoho,
jenž jejich srdce veselí se,
a já v mém hrobečku zhniju časně.

Jiní svým rodičům k potěšení
ne sou od nich ještě rozloučení,
a já od nich musím jíti,
tatička, mamičku opustiti.

O ty ukrutná smrt bez lítosti,
proč pak mně to činíš v mej mladosti?
Když ze světa mne zaháníš,
bolest na rodiče tak uvádíš.

Jestli jest tomu tak, kdož jest živý,
že jistě umřítí mosí někdy,
tak jest vše jedno, dnes zemřítí,
nebo ješče déle živu býti.

Dobrou noc, tatičku, již vám dávám,
za vše vaše dobré díky vzdávám,
by se vám dobře vedlo v světě,
jednouc mě zajistě zas uzříte.

Dobrou noc, mamičko má přemilá,
neb ste mně upřímně milovala,
za vaši lásku vám děkuji
nechť vám Pámbů za to platí v nebi.

Vale, vám, sestřičky, bratři milí,
vemte se mně příklad v této chvíli,
zastaňte rodiče v tomto světě,
by vás Pámbů pojal k svéj odplatě.

Dobrou noc, přátelé moji milí,
kteří ste upřímní ke mně byli,
zpomeňte sobě na osobu
která se položí dnes do hrobu.